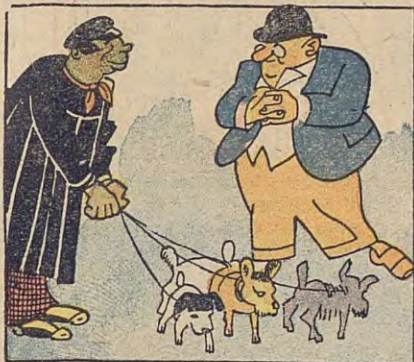

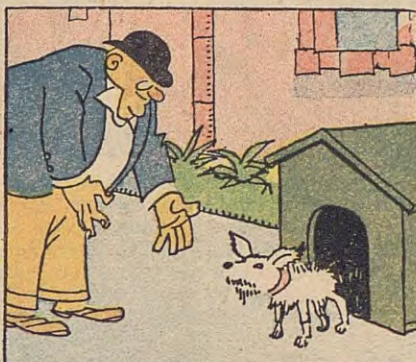
VERROULET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

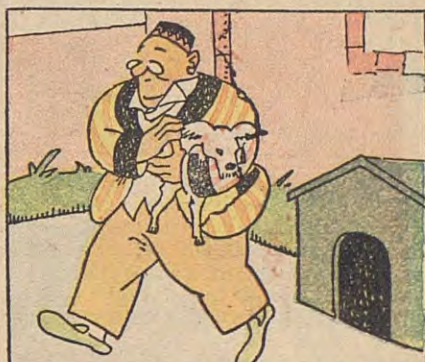
El gosset del senyor Sistacs

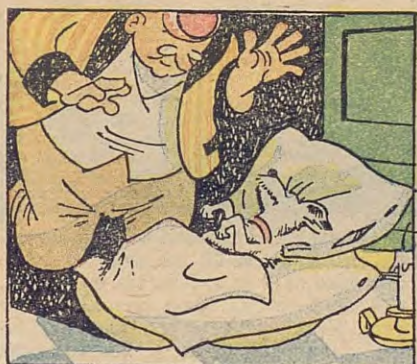
El senyor Sistacs, un dia anant per les Rambles, es va emprendre d'un gosset. Va fer tractes amb el gitano, i se'l va quedar.

El senyor Sistacs vivia en una torreta i volia el gosset perquè fes de vigilant. Tant bon punt arribà a casa el col·locà al jardí al peu de la caseta.

Però el gosset començà a tremolar i a estornudar. El senyor Sistacs, home d'un cor excel·lent, se'n compadi, i prenent-lo amorosament se l'emportà a dintre.

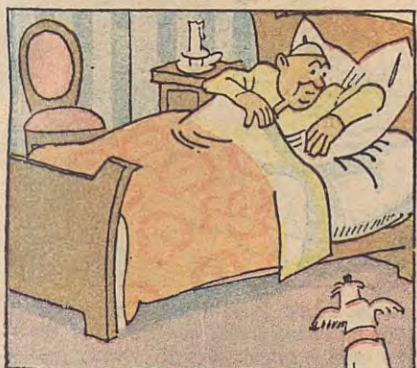
L'instal·là en un coixí i el cobrí amb uns quants mocadors. El gosset, però, seguí tremolant com una fulla d'acàcia.

¿Potser té gana?—va pensar el senyor Sistacs, i serví un excel·lent sopar al gosset, el qual se'l menjà amb satisfacció.

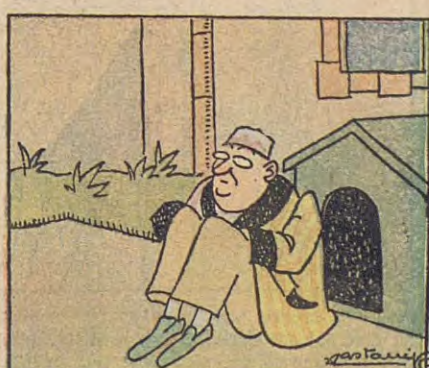
Però com que el gosset, tip i tot, seguia tremolant, el portà prop de l'estufa per veure si lograva que reaccionés d'una vegada.

El pobre gosset es passà la nit tremolant i grinyolant. Aleshores fou quan el senyor Sistacs comprengué el que tenia el gosset.

Aquesta bestiola té por!—va dir-se, i guiñat pel seu bon cor i amor a les bèsties, baixà al jardí en mig de la fosca.

I una vegada al jardí, es situà al peu de la caseta, convençut de què així lograria tranquil·litzar el gosset i no tremolaria més.

:: :: El secret de mestre Cornille :: ::

Adaptat d'Alfons Daudet per J. FECIT

(Segona part, i acabament.)

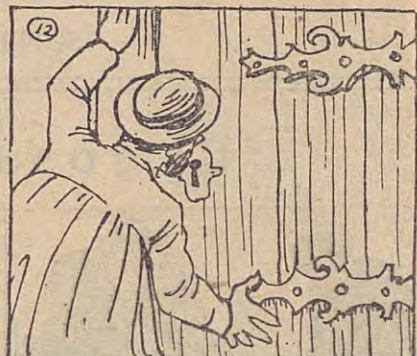
Dibuixos d'en MIRET

Ni la pobreta Bibiana podia entrar al molí! Cadascú explicava com li semblava el misteri del molí del vell Cornille, però en el que tots estaven a la una era en què al molí s'hi apilaven més sacs de dinar de bon metall que sacs de farina. Però a la fi, tot va descobrir-se, i ja us diré ara com va ésser:

Fent ballar la jovenalla amb el meu flabiol i tamborí vaig adonar-me a la fi, de què el meu fill gran i la petita Bibiana estaven enamorats l'un de l'altre. La veritat, no va pas contrariar-me perquè el cognom Cornille, malgrat les rebequeries del vell, era un cognom considerat, i pensant que no

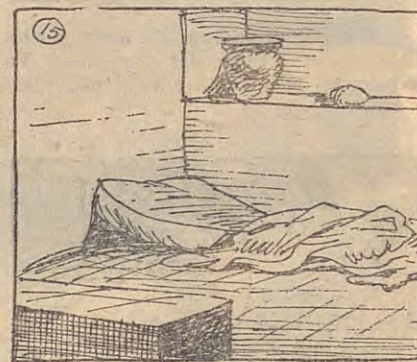
se'n desdissin, vaig anar al molí pretenent parlar amb mestre Cornille. Però qualsevol s'imagina com em va rebre! Ah!, vell bruixot! Em va ésser totalment impossible fer-li obrir la porta, i per l'ull del pany, com vaig poder, vaig donar-li les meves raons. Però el vell moliner, abans de dei-

xar-me acabar, va dir-me que em cuidés del flabiol i el tamborí, i que si havia de menester esposa pel meu fill l'anés a cercar al molí nou. Vaig explicar als nois el meu fracàs, i, tots desolats, varen demanar-me per anar-hi ells dos, convençuda Bibiana de què l'avi, a la fi, l'escoltaria. Hi anaren i trobaren fora mestre Cornille, però Bi-

biana, resolta, es recordà d'una escala vella de la part del darrera, i amb penes i treballs pogueren entrar, després d'esbotzar un finestró i obrir la porta. Cosa estranya! Tot era buit! Ni una mola... ni un sac de blat o de farina... El gat dormia damunt de l'arbre de transmissió, ple de pols, en comptes de farina... Per tot, el mateix aire

de misèria. En l'habitació del vell, un mal jac en comptes de llit, un rosegó de pa en un esglaó de l'escala, i després, en un recó, tres sacs foradats... ¿amb farina?, no, amb guix! Heus aquí el secret de mestre Cornille!... Era aquell guix, ço que passejava amunt i avall el ruc, simulant que traginava farina, per a salvar l'honor del seu

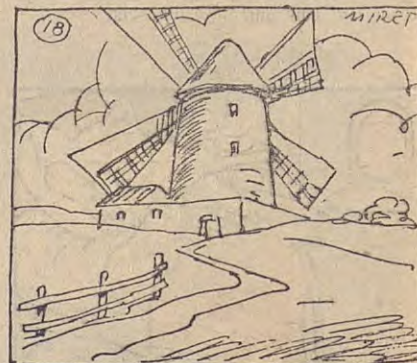

molí fent creure que en ell encara s'hi molia blat. Pobra Cornille!... No en feia poc de temps que els del molí nou se li havien endut fins el darrer parroquià! Les aspes donaven voltes, però la mola girava sense un trist gra per moldre. Els nois, esverats, vingueren a contar-me el que passava. Jo vaig enternir-me, i sense perdre temps vaig

córrer a les cases dels veïns a explicar-los la cosa i la necessitat de què tots hi portessin tot el gra que tinguessin a casa a moldre. A tots semblà bé, i tot seguit el poble es posà en moviment i arribàrem en corrua al molí amb els rucs carregats de blat. De blat autèntic!

Quan vàrem arribar al molí era obert

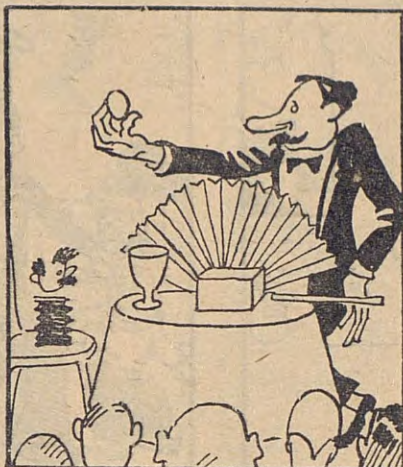

de bat a bat: ja no tancava cap secret! El vell havia comprovat que hi havien entrat, no calia ja fingir. El vell plorava desolat. Però imagineu's la seva alegria en veure que li duïen blat a moldre!... No se'n sabia avenir. I foren tots tan bons, que, mentre visqué, no permeteren que mai li manqués blat per moldre al vell Cornille.

-:- Jocs de mans -:-

El prestidigitadò
va a fira a una població.

Del públic es fa agastar
fins a l'hora de dinar.

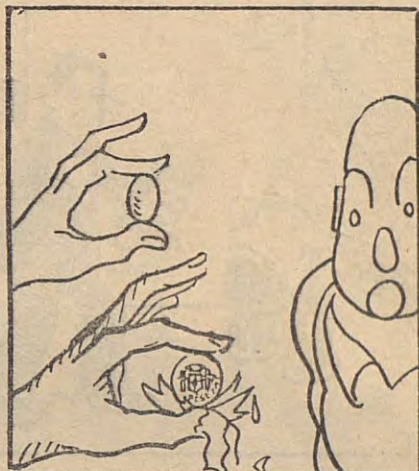
Acabada la funció
se'n va a cercar provisió.

Una parada hi havia
que venien ous del dia.

Tan cars els hi han fet pagar
que l'home es vol revenjar.

Al davant del venedor,
d'un ou treu un duro d'or.

Al segon ou que trencava
una dobleta hi trobava.

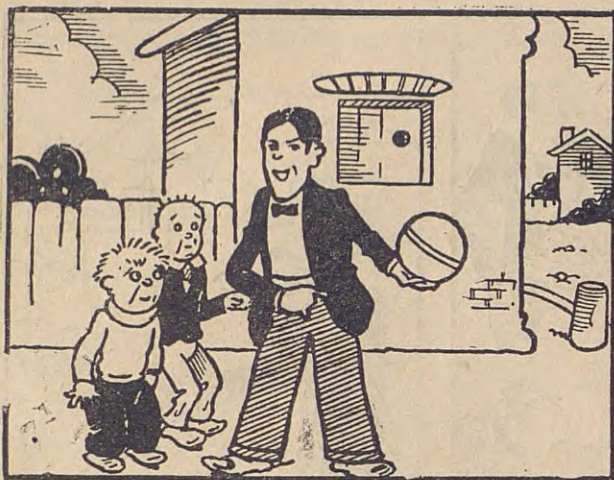

Del tercer una unça en treu
i el venedor tot s'ho creu.

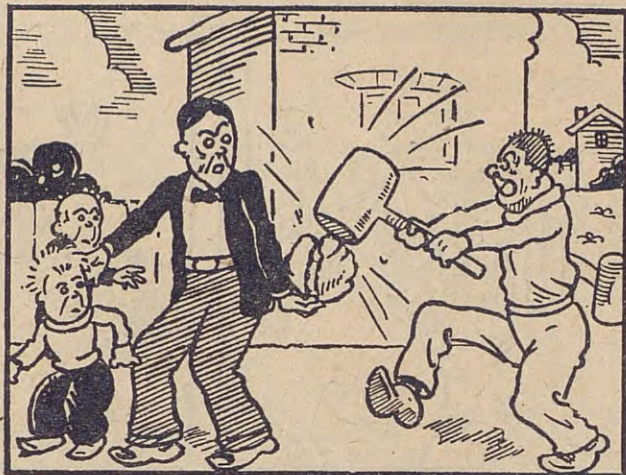

Tots els ous ara ha trencat,
però res no hi ha trobat.

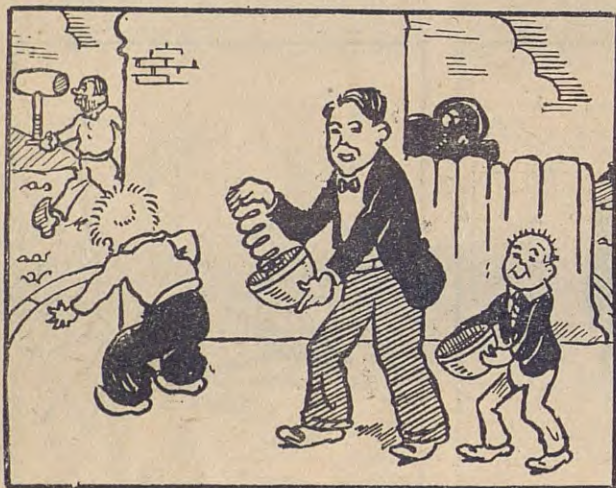
Una pilota original

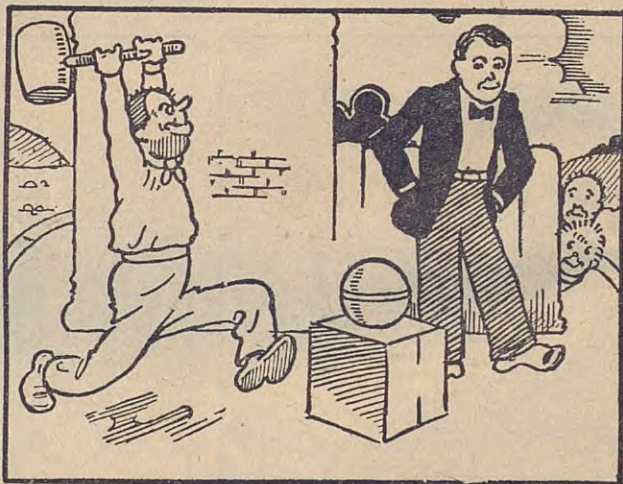
En Pere ha comprat una pilota de celuloide perquè els «nanos» puguin jugar un ratet.

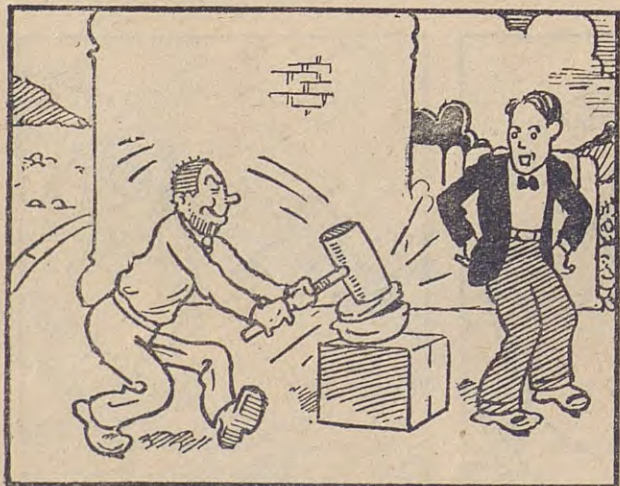
Però en Casimir no ho veu amb bons ulls, i amb tota la mala *sombra* pega un cop de maça i la trenca.

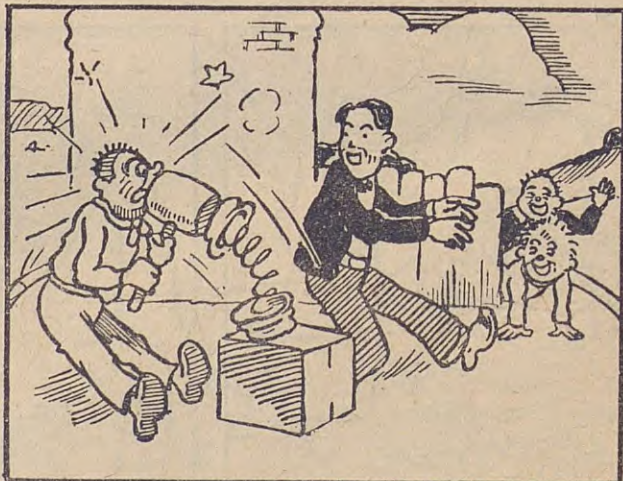
Els «nanos» es queden tots tristos en veure que s'han quedat sense pilota, però en Pere, els diu:—Ara veureu com ens divertirem!

Compra una altra pilota, l'obre pel mig i hi posa una molla. Un cop ben enganxada la deixen, esperant que vingui en Casimir.

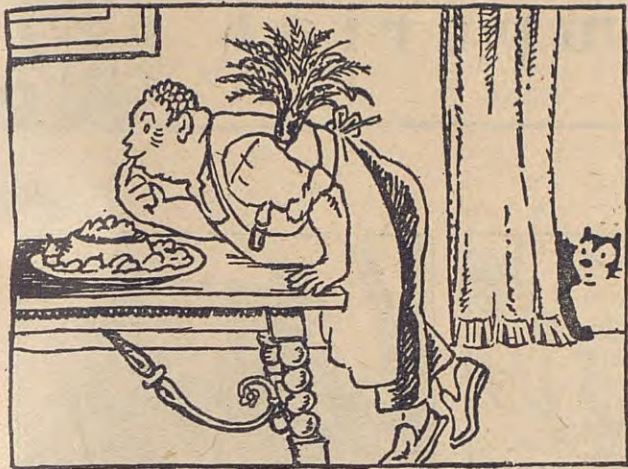

En efecte, no triga gaire en presentar-se, i com ja havien calculat, pega un altre cop de maça sobre la pilota...

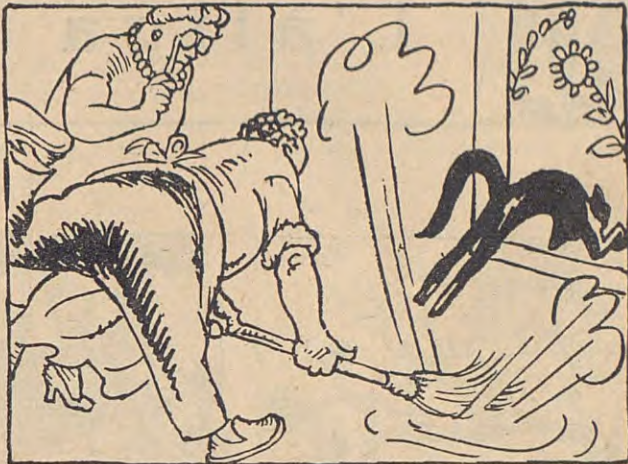

...que, en trencar-se, fa saltar la molla, i en Casimir rep un fenomenal cop de maça al nas, que és celebrat amb grans rialles dels petits en veure la cara que li ha quedat al pobre xicot.

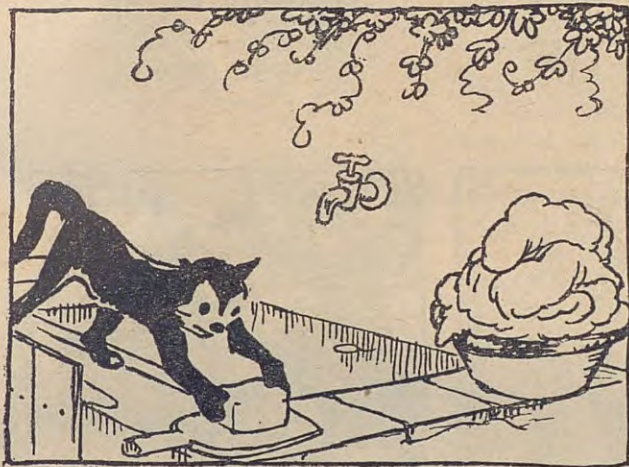
Les Històries de l'oncle Joan

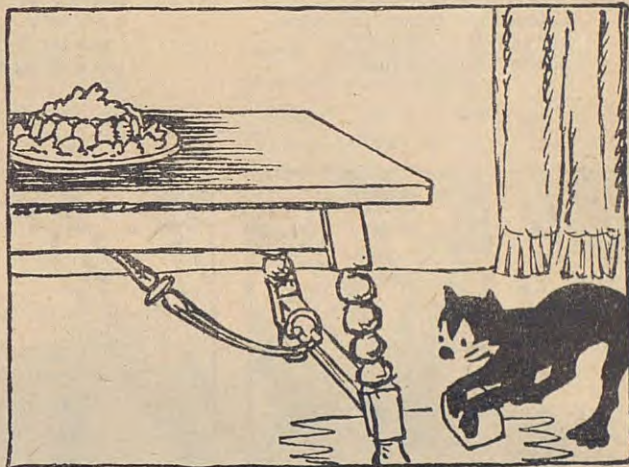
Una altra de les facècies d'en Fèlix quan encara no havia sortit de Sant Feliu, va ésser la manera que va tenir de castigar un criat molt llaminer i poca-vergonya, que tenia el mal vici de suc-car el dit i pessigar les plates de crema o de dolços que la mes-tressa deixava confiadament damunt la taula.

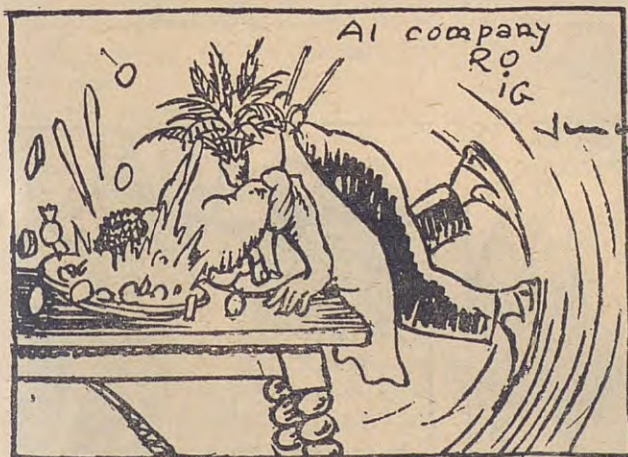
El tal criat se n'havia pensat una de molt bona, segons creia ell: Un cop llest de pessigar el pastís, començava a cridar: «Aquest gatot és una mala bèstia! Acabo d'atrapar-lo fent malbé aquest pastís tan bonic! Llaminer, més que llaminer!» I agafant una escombra, empenia la persecució del pobre Fèlix, que havia de fugir, avergonyit, per la finestra.

Però no va haver d'anar a Roma per la penitència! El pròxim dia que va tornar a haver-hi llaminadura, Fèlix va arribar-se fins el safareig i va agafar el tros de sabó més gros que va trobar. Ell tenia la seva idea; i si agafava el sabó era segurament per fer-li a algú una bona bugada.

Tanmateix, la feia d'una manera ben estranya! Va ensabonar conscienciosament les rajoles del voltant de la taula on hi havia la plata de dolços. I el més estrany va ésser que no va esbandir poc ni gaire el sabó. I és que tot allò era, segurament, un parany que li guarnia al poca-pena del criat.

I aquest hi va caure; ja ho crec que hi va caure! A pas de llop —com altres vegades— va atansar-se a la taula, i en el moment que preparava el dit i s'inclinava per triar el millor lloc on enfonsar-lo... els peus se li varen anar en l'aire, i de balançada va ésser...

...la cara la que se li enfonsà en la nata i la crema... Quin escàn-dol hi va haver! Aquesta vegada, però, era en Fèlix el que portava l'escombra, i el criat el que saltava per la finestra! I com ho tenia ben merescut, per no tornar a entrar mai més a la casa.

L'àliga imperial

I
Hi havia un emperador
al temps que encara n'hi havia,
que es volgué distreure un dia
perseguint caça major.

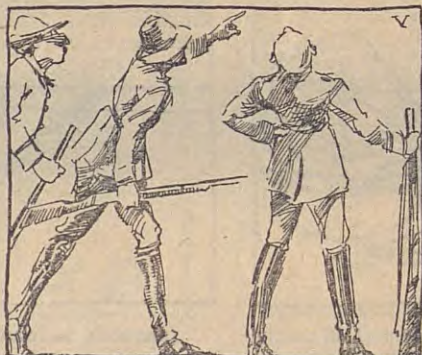
II
Els seus servents rodejaren
a peu tota una muntanya
i amb paciència i molta manya
cap a ell les bèsties portaren

III
I l'emperador, que estava
sota uns arbres esperant,
quan veia un cérvol errant
de seguida li tirava.

IV
Un dels criats s'adonà
d'una àliga que, enfilada
dalt d'un arbre, era indicada
per a poder-la caçar.

V
I als seus companys els digué:
—Veureu, com l'emperador
que l'erraria em fa for,
la mataré jo primer.

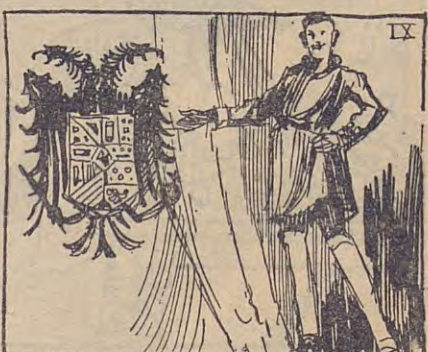
VI
Dit i fet, la va matà,
i després, mentre uns anaven
i l'emperadò avisaven,
dalt de l'arbre la lligà.

VII
—Es una àliga imperial,
Majestat. Podreu matar-la.
Tira, cau, van a cercar-la
i li mostren l'animal.

VIII
I exclama l'emperadò:
—Que us creieu que no tinc nas!
Una àliga no ho és pas!
Si només té un cap, això!

IX
I és que essent poc saberut
d'àligues no en coneixia
més que la que cada dia
veia a l'imperial escut.

L'útil llumí

L'HOTEL MAGNÍFIC era un dels més concorreguts de tota la Costa Daurada; en ell es donaven cita els milionaris, els nobles i els polítics de tot el món civilitzat, i la seva fama era tan gran com cars els

lli el seu equipatge i el seu manuscrit i anà a instal·lar-se a l'esplèndida mansió.

Al cap de pocs dies d'ésser-hi ja s'havia fet amic amb la major part dels estadants, als quals no havia ocultat el seu nom ni la seva ocupació. Els robatoris, de moment havien cessat, potser per la presència del detectiu, però ningú no es sentia tranquil fins que el lladre fos descobert. Xarlot Comes, però, no semblava molt apressat i s'entretenia discutint de literatura amb una colla d'estiuejants.

—¿De manera,—deia un d'aquests, un venerable vellet de blanca barba,—que vostè escriu les seves Memòries? Seran interessants, segurament.

—Així ho espero—féu Xarlot Comes.—En la meua carrera de detectiu m'han succeït coses molt estranyes que vindran de nou als lectors.

—Però en aquell tros que ens acaba de llegir—proseguí el vell—hi trobo quelcom d'exageració. És possible que la seva memòria l'enganyi o que la seva imaginació li faci afegir coses...

—¿Com vol dir?—preguntà Xarlot Comes, un xic picat de l'amor propi.

—Per exemple, aquell passatge en què diu que vostè va conèixer qui era el criminal per medi d'un llumí cremat que hi havia a terra... francament, el trobo exagerat.

—No ho cregui. Aquest episodi és completament històric. Es tractava d'un criminal alemany, complicat precisament en una sèrie de delictes de frau a les Duanes, i

aquell llumí era fabricat a Alemanya; era d'una mena que aquí només en tenen els contrabandistes...

—Així i tot, no em negarà que un llumí és poca cosa per endevinar qui és criminal.

—Un llumí es poca cosa, però ajuntat a les altres circumstàncies, pot significar molt.

—Vaja, no ho crec.

La resta de l'auditori també es mostrava escèptica. Tothom estava pendent del diàleg, i quan Xarlot Comes ho observà, s'alçà tranquil·lament, i digué:

—Veig que tots vostès refusen de creure que amb un llumí es pugui identificar un criminal. Doncs bé, ara mateix vaig a demostrar-los el contrari.

Tothom restà en expectació. Xarlot Comes omplí la seva pipa que acabava d'apagar-se, i amb tota calma prengué un llumí, l'encengué, posà foc a la pipa, i després, quan tothom estava pendent de les seves accions, llençà el llumí encès a la gran barba del seu vell contrincant.

Aquest llençà un reneç, i la barba, en lloc de socarrimar-se com fa el pel ordinàriament, s'inflamà de pressa, revelant que era de cotó fluix. La víctima de l'incendi s'arrancà la barba i mostrà a tothom un rostre relativament jove.

Xarlot Comes l'agafà pel braç, tot dient:

—Ja veieu com amb un llumí es pot descobrir un criminal. Aquest és l'autor dels robatoris que s'han comès a l'hotel.

Francès primer:—Bé, ¿em diràs què hi has guanyat en fer-te súbdit anglès?

Francès segon:—Molt. En primer lloc, he guanyat la batalla de Waterloo.

(De *The Passing Show*.)

seus preus. No tothom qui volia era admès a l'Hotel Magnífic. Si el propietari creia que alguna persona podria ésser molestosa per als seus clients li refusava l'admissió punt en blanc.

Però malgrat aquesta precaució, a l'Hotel Magnífic feia alguns dies que es registraven robatoris en les cambres, i els principals parroquians havien començat a desfil·lar, seriosament alarmats.

El propietari, que veia disminuir els seus ingressos, d'una manera alarmant, després de rumiar el millor medi per a sortir-se de tal dificultat, resolgué convidar a viure al seu hotel uns quants dies el famós detectiu Xarlot Comes, que casualment es trobava de vacances en un poble veí.

Encara que les vacances del detectiu no eren tals vacances perquè, si bé descansava de la seva perillosa professió de caçador de lladres, en canvi estava molt enfeinat en escriure les seves Memòries, les quals, entre aventures reals i aventures inventades havien de constituir un dels llibres més interessants de la literatura detectivesca.

Xarlot Comes, doncs, corresponent a la invitació del beco de l'Hotel Magnífic, reco-

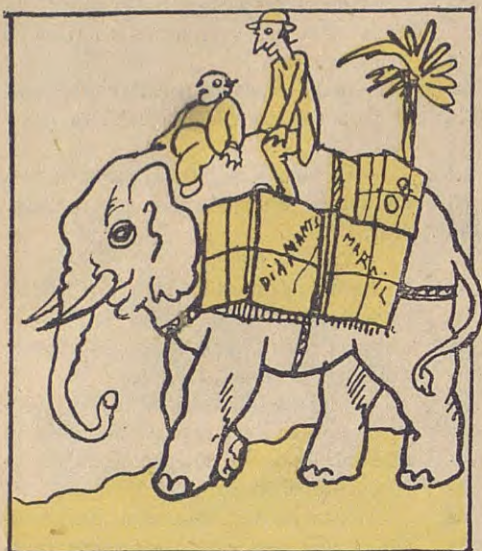
—Senyor, m'ha donat una pesseta falsa.

—Queden-vos-la en premi a la vostra honradesa.

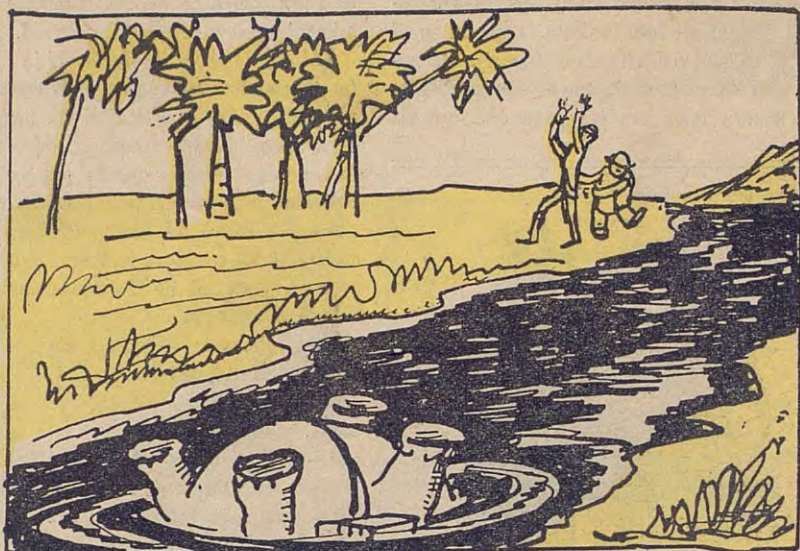
(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Troben una altra fortuna
poc després de perdre'n una.

Tots carregats de riqueses
marxen cap a altres empreses.

En voler travessà un riu
l'elefant no en surt pas viu.

—Baliga, tot ho hem perdut!
—Ara sí que oli hem begut!

Estant capicats tots dos
senten a prop uns grans plors.

—¿Plores, Baliga?—Jo, no!
—Cerquem doncs què deu sè això.

Ja troben un cocodril
que plorava fil a fil.

Prenent-lo un per cada barra
l'obren com una guitarra.

I en surt de dins, molt bo i sà,
un ric nordamericà.

Que els dóna pel seu favor
un milió de dòlars or.